

E ENJTJA E MADHE

Të Enjten e madhe vëmendja e Kishës kthehet drejt ngjarjeve të Darkës mistike dhe në kopshtin e Gjethsemanisë.

Me Darkën Mistike, Krishti themeloi dhe përcaktoi misterin e Falenderimit hyjnor dhe lau këmbët e nxënësve të tij.

Kopshti i Gjethsemanisë e drejton vëmendjen tonë në bindjen shpëtimtare dhe në lutjen arhieratike.

“Atëherë Jezusi shkoi bashkë me ta në një vend, që quhej Gjetsemani, dhe u tha dishepujve: “Uluni këtu, ndërsa unë po shkoi aty të lutem”. Dhe mori me vete Pjetrin dhe të dy djemtë e Zebedeut, dhe filloi të ndjeje trishtim dhe ankth të madh. Atëherë ai u tha atyre: “Shpirti im është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje; qëndroni këtu dhe rrini zgjuar bashkë me mua”. Dhe, si shkoi pak përpara, ra me fytyrë për tokë dhe lutej duke thënë: “Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë; megjithatë, jo si dua unë, por si do ti”. Pastaj u kthye te dishepujt dhe i gjeti që flinin, dhe i tha Pjetrit: “Po si, nuk mundët të vigjëloni me mua të paktën për një orë? Rrini zgjuar dhe lutuni, që të mos bini në tundim; sepse fryma është gati, por mishi është i dobët”. U largua përsëri për herë të dytë dhe u lut duke thënë: “Ati im, në qoftë se nuk është e mundur që kjo kupë të largohet prej meje pa u pirë prej meje, u bëftë vullneti yt!”. Pastaj u kthye dhe i gjeti përsëri që flinin, sepse sytë u ishin rënduar.

Dhe, mbasi i la ata, u largua përsëri dhe u lut për të tretën herë, duke thënë të njëjtat fjalë. Pastaj u kthye te dishepujt e vet dhe u tha atyre: “Tani vazhdoni të flini dhe pushoni; ja erdhi ora, dhe Biri i njeriut do të bjerë në duart e mëkatarëve. Çohuni, të shkojmë; ja, ai që po më tradhëton është afër”. (Mt.26.36-46).

Gjithashtu na vendos përpara veprës të pabesë së Judës, i cili tradhëton Krishtin me një të puthur, puthja që është shenjë e dashurisë dhe e miqësisë.

Lavdia e thirrtoreve.

“Juda ishte më të vërtetë pjellë e atyre nëpërkave, që hëngrën manën në shkretërtirë dhe prapë grindeshin kundër ushqenjësit; se me të ngrënën në gojë, flisnin kundër Perëndisë mosmirënjohësit; edhe ky me bukën qiellore në gojë, veproi tradhësinë! E shiti ushqenjësin, dhe e tradhëtoi Zotin me puthje. Me të vërtetë ishte bir i tyre i paudhi dhe tok me ata humbi për jetë. Nga kjo çjerëzi shpëtoi shpirtet tona, o Zot i zemërgjerë dhe i zemërdhembshur”.

Vargësore I-II e thirrtoreve

“Mblidhen Judenjtë sot, ta vrasin Krijuesin, mejtohen si ta zënë, ta shpien tek pilati, për kryqësim dhe për varrim”.

“Juda bukën e merr, në darkën e bekuar, dhe dorën e paudhë, e zgjati për argjendet, mësonjësin e Tradhëton”.

1.Darka Mistike.

Gjatë Darkës Mistike Jisui i dha një kuptim rrenjësor të ri ngrënies dhe pirjes në darkën e shenjtë. Identifikoi veten e tij me bukën dhe verën: “Merrni, hani ky është trupi im...pini prej këtij të gjithë ky është gjaku im i Dhjatës së Re” (Mt. 26.26-28).

Buka dhe vera, duke u shenjtëruar në Liturgjinë hyjnore, transformohen në trup dhe në gjak të Krishtit. Në darkën falenderuese Perëndia vjen në një komunikim të tillë, sa që ushqen njerëzimin me ekzistencën e Tij. Krishti vepron në atë mënyrë, që të mund të bëhemi pjestar të natyrës hyjnore.

Falenderimi është qendra e jetës së Kishës. Është lutja më e thellë dhe veprimtaria kryesore e saj. Në Falenderimin, Kisha shfaq natyrën e saj të vërtetë dhe vazhdimisht transformon nga një shoqëri njerëzore në Trup të Krishtit, tempull të Shpirtit të Shenjtë dhe në popull të Perëndisë.

Falenderimi pikë së pari është mister. I plotëson të gjithë të tjerat dhe kurorëzon të gjithë ekonominë shpëtimtare. Jeta jonë e re në Krishtin përtërihet dhe rritet nga Falenderimi. Falenderimi transmeton jetë dhe kjo jetë që transmetohet është jeta e Perëndisë.

Fruti kryesor i Falenderimit është bashkimi me Shpirtin e Shenjtë. Shpirti i Shenjtë është burimi i jetës, që na parapërgatit për ngjalljen dhe na drejton që të përparojmë drejt saj.

“Krishti na bashkoi dhe na lidhi me veten, ashtu siç lidhet burri me gruan e tij, meqë u bë njësh me trupin tonë, me anë të kungimit me gjakun e tij. U bë

gjithashtu Babai ynë me pagëzimin e shenjtë, i cili na bën të ngjashëm me Të, dhe na ushqen në kraharorin e tij, siç nëna e dhembshur ushqen të vegjlit e saj...Ejani, na thotë, hani trupin tim, pini gjakun tim...që të mos jeni vetëm të krijuar sipas ikonës së Perëndisë, por të bëheni perëndira dhe mbretër, të përjetshëm dhe qiellor, duke veshur veten tuaj më mua, Mbretin dhe Perëndinë”.

Lutja.

Ungjijtë Sinoptik na ruajtën një tjetër episod të rëndësishëm në rradhën e ngjarjeve që çojnë tek pësimi. Konkretisht, agoninë dhe lutjen e Jisu Krishtit në Kopshtin e Gjethsemanisë.

Edhe pse Krishti ishte Biri i Perëndisë, si njeri destinohet të pranojë tërësisht kornizën njerëzore, dmth të jetëojë dhimbjen dhe të mësojë bindjen. Duke u zhveshur nga çdo kujdes hyjnor, Biri i Perëndisë plotësoi rolin e shërbëtorit. Jetoj si një ekzistencë e vërtetë njerëzore. “I-cili, dyke qënë ndë formët të Perëndisë, nuk’e numëroj për rrëmbim të-qënuritë si-njënjë me Perëndinë; 7 Po sbrazi vetëhen’e ti, edhe mori formë shërbëtorit, e ubë posi njerëzitë mbë të-përgjajturë; 8 Edhe dyke ugjëndurë ndë fytyrët posi njeri, e përunki vetëhen’e ti, e ubë i-bindurë gjer mbë vdekje, edhe vdekje kryqi” (filip. 2, 6-11).

Ngjarjet prekëse në kopshtin e Gjethsemanisë, natyrën njerëzore të Krishtit e mbuluan me një mënyrë dramatike dhe të dhimbshme: sakrifikimi, që do të bëhej për shpëtimin e botës, ishte i pashmangshëm. Lutja e Jisuit zbuloi agoninë dhe pikëllimin e thellë të tij. Zbuloi gjithashtu forcën shpirtërore të pakrahasueshme të tij dhe dëshirën dhe vendimin e palëkundësh...që të bëjë dëshirën e Atit. Ai arriti në skajet e vetmohimit – jo si dua unë – që të plotësojë dëshirën e Atit.

Gjatë agonisë së tij, Krishti i tha nxënësve të tij të agripnonin dhe të luteshin, që të mos binë në tundim. Ky këshillim zbatohet prej çdo të krishteri brez pas brezi.

Lutja na bashkon me Krishtin. Lutja është energjia, e cila karikon jetën shpirtërore. Ashtu siç frymëmarrja, ushqimi, pija dhe mendimi janë bazike për ekzistencën njerëzore, kështu dhe lutja është themeli i jetës së krishterë. Lutja është eksperiencia e mrekullueshme e shpirtit të njeriut. Lutja është akti i besës. Me anë të lutjes drita hyjnore depërton në thellësi të shpirtit tonë, në këtë mënyrë zbulon mëkatet tona, ndriçon mëndjen, forcën dëshirën tonë, jep gëzim zemrave tona.

[Radio "Ngjallja"](#)